

Η Δημοκρατική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης στη ΓΣ της 20/9/2013

Μετά από 5νθήμερη απεργία μεγάλης, αλλά προοδευτικά μειούμενης συμμετοχής στο ΙΚΑ, η Δημοκρατική Πρωτοβουλία του Συλλόγου Εργαζομένων ΙΚΑ-ΕΤΑΜ Θεσνίκης έθεσε στη Γενική Συνέλευση της Παρασκευής τις παρακάτω προτάσεις για τη διαφύλαξη και συνέχιση της αντιστασιακής πρακτικής των εργαζομένων

**Η πρόταση αυτή «κατηγορήθηκε» ότι σπάει την απεργία
Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα**

Η συμμετοχή στην πενθήμερη απεργία 16-20/9/2013 ξεπέρασε τις προσδοκίες πριν την έναρξη της απεργίας, όσο και σε σχέση με τη συμμετοχή των εργαζομένων στις απεργιακές κινητοποιήσεις του τελευταίου χρόνου.

Όμως, στο ίδιο διάστημα, δεν συντελέστηκε ο στοχευμένος και αστάθμητος συντονισμός της αντιστασιακής διάθεσης των εργαζομένων και της κοινωνίας για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής, σύμφωνα με τη ρητή ή άρρητη προσδοκία μας.

Σε αυτό το πλαίσιο, η μεγάλη επιτυχία της συμμετοχής είναι ένα δεδομένο το οποίο οφείλουμε να διαφυλάξουμε, και μας οδήγησε ως ΔΠ σε κάποιες σκέψεις. Τί είναι προτιμότερο, να συνεχίσουμε την απεργιακή κινητοποίηση με άμεσο κίνδυνο τη φθίνουσα συμμετοχή και την αναπόφευκτη διακοπή και εκφυλισμό της απεργίας και του αντιρρητικού συναισθήματος, που θα καταγραφεί ως υποχώρηση, δηλαδή μια πιθανή μετατροπή της νίκης σε ήττα, ή να επιλέξουμε εντός μιας αυξημένης απεργιακής δυναμικής (έστω κλαδικής) να αναστείλουμε πρόσκαιρα την απεργία με σκοπό πάντα την άμεση επανεκκίνηση, και μετά από ψύχραιμη επανεκτίμηση των δεδομένων, που θα καταγραφεί ως τακτική αναδίπλωση με δυναμική συνέχισης;

Γιατί όταν επιδεικνύεις μια διάρκεια στην απεργιακή σου δύναμη (της τάξης 60-95, ή και 100% κατά μέρη), αλλά δεν έχεις καταφέρει, ή δεν βλέπεις ότι θα καταφέρεις άμεσα το στόχο σου συνεχίζοντας, τότε πρέπει να συμπτυχθείς για να διατηρήσεις τις δυνάμεις σου. Ο αντίπαλος σε έχει καταγράψει ως μια απειλητική δύναμη που μπορεί να πραγματοποιήσει μια δυνατή πενθήμερη απεργία, αλλά δεν έχει δει το τέρμα της δύναμής σου. Και αυτό το τέρμα πρέπει να το προφυλάξουμε για να μπορούμε να συνεχίσουμε άμεσα, ξανά και ξανά, για να παραμείνουμε μια απειλητική δύναμη. Αυτή ήταν η ουσία της γνώμης που εκφράζουμε.

Και γι' αυτό προτείναμε, πέρα από το ίδιο το ζήτημα της απόφασης για τη συνέχιση της απεργιακής κινητοποίησης, ότι πρέπει να προχωρήσουμε με μια χαμηλής έντασης και κόστους πολιτική παρουσίας με σκοπό τόσο την εσωτερική ενδυνάμωση (εσωτερική δράση) όσο και την κοινωνική παρουσία των δράσεών μας (σημεία για τα οποία έχουν γίνει τόσα λίγα, και που χωρίς αυτά καμιά νίκη δεν μπορεί να επιτευχθεί).

Γι' αυτό και προτείνουμε στη ΓΣ τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών για την οργάνωση και το συντονισμό των δράσεών μας και οι οποίες πρέπει να αρχίσουν να λαμβάνουν χώρα και εκτός ωραρίου, και εκτός χώρου εργασίας

Όλα αυτά θεμελιώνονται στην άποψη, ότι αυτή η απεργία δεν είναι η τελευταία που κάνουμε (σε αντίθεση με τη μοιρολατρική και τελικά ηττοπαθή διάθεση της πλειοψηφούσας παράταξης), αλλά ότι ο αγώνας μας, η αντίσταση στη διάλυση της εργασιακής μας κατάστασης και στη διάλυση της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης δεν θα σκάσει ως πυροτέχνημα (όπως και αυτή η διάλυση είναι διαρκής και επίμονη), αλλά ώσπου να έρθει η στιγμή της ανατροπής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, της συνάντησης όλων των δυνάμεων που την αντιπαλεύουν, η αντίσταση θα είναι διακεκομμένη, ακόμη και αργόσυρτη. Πάντως σίγουρα δεν θα είναι ζήτημα λίγων ημερών. Και προϋποθέτει τόσο μια διαρκή διάθεση συγκρούσης όσο και μια κίνηση αναστοχασμού των ενεργειών μας.

Όταν αντιλαμβάνεσαι (συνδυάζοντας αναλύσεις, απόψεις, προβλέψεις και διαίσθηση) ότι ο κρίσιμος χρόνος δεν θα είναι αυτός των επόμενων ημερών, και όταν αντιλαμβάνεσαι ότι υπάρχει ο άμεσος κίνδυνος μιας φθίνουσας πορείας της απεργίας, τότε πρέπει να ψάξεις να βρεις παρακαμπτήριους οδούς για τη συνέχιση της αγωνιστικής δράσης.

Μόνο τότε η απόφαση, ή έστω η γνώμη που θα εκφράσεις δεν θα είναι ένας τακτικισμός και μια τυπική προσκόλληση τόσο στο απεργιακό μέσο όσο και σε έναν άσφαιρο δυναμισμό για τη δημιουργία εντυπώσεων. Μόνο τότε θα έχεις τη δυνατότητα να εισέλθεις και πάλι δυνατός

Το γεγονός ότι η έκφραση αυτού του προβληματισμού στη γενική συνέλευση της Παρασκευής στο Περ/κό, μεταφράστηκε αυθαίρετα από τον πρόεδρο του συλλόγου ως πρόταση για τερματισμό της απεργίας, (και δόλια, ως σπάσιμο της απεργίας) αποτελεί διαστρέβλωση της ουσίας της παρέμβασής μας. Με αμείωτη προσήλωση στην προσπάθεια όλων μας, θέσαμε προς συζήτηση τον προβληματισμό αυτό, δηλώνοντας καθαρά ότι στηρίζουμε την απεργία από τη στιγμή που αυτή θα ήταν η απόφαση όλων όσων είχαμε κληθεί χθες να αποφασίσουμε. **Και κάποια στιγμή, δεν θεωρήσαμε αναγκαίο να κατέβει ούτε ως χωριστή πρόταση, γιατί ήταν η πρόταση της συνέχισης της αναταραχής μέσα από μια παύση της απεργίας και μέσα από χρήσιμες παρακαμπτήριες δράσεις, και όχι ο «τερματισμός» της απεργίας. Και στην τελική εμείς θα είμαστε αυτοί που σίγουρα θα είμαστε παρόντες σε κάθε δράση και σε κάθε σύγκρουση.**

Είναι αδιανόητο να στοχοποιείται στα πλαίσια μιας δημοκρατικής διαδικασίας η έκφραση μιας διαφορετικής εκτίμησης, η οποία πέρασε από το μυαλό και άλλων, αν όχι όλων, αλλά και εκφράστηκε από πολλούς κατά τη διάρκεια της συνέλευσης (και ίσως και πιο έντονα, αν και για άλλους λόγους, στο έκτακτο ΔΣ του Συλλόγου στις 19/9 και από τους εκπροσώπους της πλειοψηφούσας παράταξης). Κατά την άποψή μας στις γενικές συνελεύσεις οι παρατάξεις δεν καλούνται να κατευθύνουν τους συναδέλφους. Πρόκειται για μια δημοκρατική λειτουργία διαλόγου. Η ΔΠ λειτουργεί

όχι κατευθύνοντας, αλλά συναποφασίζοντας με τους συναδέλφους στα πλαίσια αυτής της λειτουργίας. Στα πλαίσια αυτά αποφασίσαμε στη συνέλευση τη συνέχιση της απεργίας, την οποία και στηρίζουμε.

Η κριτική που μας αποδίδει πρόθεσεις “σπασίματος” της απεργίας, αντικατοπτρίζει τη στενή, παλιομοδίτικη “συνδικαλιστική” λογική των εμπνευστών της

Δημοκρατική Πρωτοβουλία, 20.9.13